

Наоколо бѣше все тъй тихо, и Виллямъ започна пакъ да дърдори весело, когато нѣщо изфуча край самото ми лице и се заби въ дървото задъ мене!

Това бѣ стрела.

Азъ не забелязахъ, отде бѣше пусната, а Виллямъ съвсемъ я не видѣ и не разбра каква е работата, дори когато му завикахъ:

— По-бързо, Вилляме, шибни коня си! Индийцитѣ ни преследватъ! Шибай, ти казвамъ!

— Ти просто си полудѣлъ, Адаме, — отговори ми той. Нѣма никой! Не мога да разбера...

Не го оставихъ да договори, хванахъ юздата на коня му и го повлѣкохъ подире си. Обаче, тъй се бавѣхме, затова се принудихъ, следъ нѣколко секунди да го оставя да язди самъ.

Злочестината съ приятеля.— Препускахме като луди и азъ не смѣяхъ да се обърна назадъ, за да видя преследватъ ли ни. Изведнажъ чухъ слабъ викъ. Възвихъ се на седлото и видѣхъ, че горкиятъ ми приятелъ лежи на тревата, а кончето му тича следъ мене безъ господаря си!.. Не знаяхъ дали Виллямъ е падналъ отъ коня си, или го е промушила стрела и побързахъ да му отида на помощъ. Горкото момченце пжшкаше и охкаше жално. Додето слизахъ отъ коня си, изъ храститѣ изкочи единъ човѣкъ и се спусна къмъ него бързо, като тигръ.

Въ тъмнината ми се стори, че не е индиецъ. Помислихъ, че е случаенъ минувачъ, който иска да помогне на приятеля ми.

— Благодаря ви, господине, проговорихъ азъ, сливайки отъ коня, — това е мой приятелъ, азъ ще му помогна.

Непознатиятъ, безъ да обръща внимание, на-